

Ніч осіння

Панас Мирний

Ніч осіння. Небо вкрите
Хмарами важкими.
Дощ і дощ, не світе місяць,
Туман усе криє.
Серед міста блищить світло –
Так нудьга та туга
Заглядає жовтим оком
В серце мого друга.
Кругом тихо, сумно, нудно...
Під одним забором
Щось співає, мовби плаче,
Під другим гомоне.
– То ти, Христе? – Я, Марусю! –
Пісня й гомін стихли.
– Що, не бачила Івана? –
Голосом охриплим
Пита Христа у подруги.
– І чутка пропала!
– А то з ким ти розмовляла?
– Та то... –
Й не сказала.
Тільки плюнула із серця.
Дощ дедалі дужчав...
– Чи ще тобі клятий юрист
Той не надокучив? –
Запитала Мар'я Христі.
– Де тобі, Марусе?
– Якщо довго отак буде,
З голоду опухнеш.
– Хоч би вкрасти, може б, в тюрму
Таки посадили...
– Так там ні з ким спати, сестро...
– І так одно гинеш! –
Безнадійно одказала
Маруся подрузі
І затихла...
Дощ наливав

Великі калюжі.
Калюжою у тумані,
Чутно, щось хлюпоче,
Прокинулася подруга,
Наставила очі.
Хоч убий – туман, не видно.
– Співай, Христе... може... –
І роздалась серед дощу
Пісенька негожа...